

σει τον τόπο του και να οργανώσει την αντίστασή του.

Η κυπριακή εκπαίδευση συνέχισε με γεωμετρική πρόοδο την ανάπτυξη της σε όλους τους τομείς και πολύπλευρα.

Η Κοινοτική Συνέλευση και στη συνέχεια το Υπουργείο Παιδείας με τη συμπαράσταση όλων των παραγόντων, μα προπαντός με την αφοσίωση των εκπαιδευτικών μας όλων των βαθμίδων πέτυχαν εξαιρετικό και ζηλευτό έργο. Πολύ περιγραφική είναι η έκθεση του Υπουργείου Παιδείας από το βιβλίο «Η Παιδεία μας σήμερα» σελ. 8.

«Από το 1961 η εκπαίδευση των παιδιών μέχρι τα 12 τους χρόνια ήταν δωρεάν και υποχρεωτική. Από το 1972 άρχισε η δωρεάν παιδεία από την πρώτη Γυμνασίου και σταδιακά ολοκληρώθηκε για όλες τις τάξεις του Γυμνασίου και Λυκείου. Η Κυπριακή Δημοκρατία έδειξε επίσης ιδιαίτερη μέριμνα για τη Μέση,

Τεχνική και Επαγγελματική Εκπαίδευση.

Τα σχολεία μας ως εκπαιδευτικές και κτιριακές μονάδες διαθέτουν πολύ ικανοποιητική στελέχωση σε διευθυντικό και διδακτικό προσωπικό, είναι άρτια εξοπλισμένα με εργαστήρια, βιβλιοθήκες και εποπτικό υλικό. Ο αριθμός των σχολείων, των μαθητών και των δασκόντων μέσα σε μια εικοσαετία αυξήθηκε θεαματικά, παρουσιάζοντας ρυθμούς εκπαιδευτικής ανάπτυξης από τους υψηλότερους στον κόσμο.

Ο αναλφαβητισμός έχει περιοριστεί στον ελάχιστο δυνατό βαθμό και η παιδεία έχει φτάσει σε ψηλό επίπεδο, όπως δείχνουν διεθνείς εκθέσεις και στατιστικές. Η Κύπρος θεωρείται μια από τις πρώτες χώρες κατ' αναλογία πληθυσμού σε αριθμό φοιτητών και νέων επιστημόνων. Η λειτουργία του Πανεπιστημίου από το Σεπτέμβριο του 1992 αποτελεί κορυφαίο σταθμό στην ιστορική πορεία της κυπριακής εκπαίδευσης.

ΔΡΑΚΟΙ

Δράκοι, μεγάλοι και μικροί
ζώσαν το σπιτικό μου,
όλοι τους ήσαν νηστικοί
και φάγανε το βιός μου.
Φάγαν το βιός, κάψαν την γη,
στάχτη όλα τα κάναν
και την καρδιά μου την φτωχή
κομμάτια την έκαναν.
Σαν αφεντάδες, χωρίς ντροπή,
εστρογγυλοκαθήσαν,
ριμάξανε αυτή την γη
τίποτε δεν αφήσαν.
Μετ' απ' αυτά, ρέστα ζητούν
να πάρουν κι' από πάνω,
φωνάζουν και με απειλούν,

με κάνουν άνω κάτω.
Όλοι, τον πόνο μου ακούν,
βοήθεια ζητάω,
μα πάνω στην πόρτα του κουφού,
έτσι κι' εγώ κτυπάω.
Όλοι μου λεν πως συμπαθούν,
το πρόβλημα μου ξέρουν,
μα για βοήθεια, δεν μπορούν,
δεν θέλουν, δεν προσφέρουν.
Για συμμαχίες μου μιλούν,
οι Δράκοι είναι φίλοι,
να τους κτυπήσουν δεν μπορούν
και στην ράχη τους ας τους κρατούν
κι' ας τους δαγκώνουν σαν σκύλλοι.

Ανδρέας Αν. Παναγίδης